



MIDDEN IN DE NACHT

Het is pikdonker in huis.

Olivier schijnt met de zaklamp van zijn telefoon op de traptreden.

Hij heeft het zo lang mogelijk uitgesteld, maar nu moet hij écht plassen.

Het liefst had hij het grote licht aangedaan, maar dan worden zijn ouders wakker.

En pap is al zo chagrijnig de laatste tijd...

Plotseling ziet Olivier vanuit zijn ooghoek iemand staan. Hij draait zich met een ruk opzij, maar dan ziet hij dat het zijn eigen schaduw is.

‘Relax, man,’ zegt hij zachtjes tegen zichzelf.

Olivier gaat zuchtend naar beneden. Waarom moesten ze nou zo nodig hierheen verhuizen? In hun vorige huis was er tenminste gewoon een wc op de bovenverdieping!

KRAAAK.

Olivier schrikt opnieuw, maar dan beseft hij dat het de laatste trede van de trap is. Die kraakt vreselijk. Pap heeft er van alles aan proberen te doen, maar het heeft niets geholpen.

Snel doet hij de wc-deur achter zich dicht. Olivier wil net zijn boxershort naar beneden trekken, als er plotseling een doffe bonk klinkt.

Wat was dat nou weer?

Viel er iets om?

Of misschien staat er een deur open, die klappert in de wind?

Maar pap controleert sinds de overval elke avond alle deuren.

Toen de buurman gisteren lachend zei dat hier in het dorp de deur heus niet op slot hoeft, zag Olivier zijn vaders gezicht verstarren.

De buurman heeft geen idee wat zijn vader in hun vorige dorp heeft meegemaakt...

Niemand weet het.

Zelfs zijn nieuwe vrienden hier heeft Olivier niets over de overval op paps juwelierszaak verteld. Hij zei gewoon dat ze hier voor mams werk heen moesten.

Alsof er in hun vorige dorp geen kapsalons zijn!

Gelukkig vroegen Lu en Hamza niet verder, want Olivier wil het er niet over hebben.

Dan moet hij zeker ook vertellen hoe pap is veranderd, hoe boos hij wordt als Olivier iets fout doet. Laatst nog, toen hij per ongeluk...

Weer een bonk.

Wat is dat toch?

Maar dan hoort Olivier nog een ander geluid.

Voetstappen?

‘Ssst! Straks worden ze wakker!’ klinkt het.

Oliviers bloed bevriest. Er zijn mensen binnen...

Olivier reikt naar het slot, maar bedenkt zich gelukkig net op tijd. Want wat als ze het klikje horen? Dan weten ze meteen dat er iemand wakker is!

De voetstappen komen dichterbij, ze staan nu vast en zeker voor zijn deur...

Olivier durft nauwelijks adem te halen. Hij probeert de zaklamp van zijn telefoon uit te klikken, maar zijn vingers trillen te erg en zijn telefoon valt bijna uit zijn handen. Het lijkt wel een lichtshow in het toilet!

Snel houdt Olivier zijn duim voor het lampje.

‘Ga naar zolder,’ klinkt het op de gang. ‘Daar moet het liggen!’

Langzaam dringen de woorden tot Olivier door. Zijn ze op zoek naar paps laatste spullen van de winkel?!

Hoe kunnen ze nou weten waar...

KRAAAK.

Dat was de onderste trede! Even staat de inbreker stil.

Ga weg, denkt Olivier. Alsjeblieft, ga weg...

Maar dan gaan de voetstappen verder de trap op.

Olivier kijkt naar zijn telefoon. Moet hij zijn ouders bellen?

Maar wat als de inbrekers het horen? Wie weet zijn ze gewapend!

Dat de overval op paps winkel goed is afgelopen is een wonder.

Stel je voor dat zijn vader of moeder dit keer écht iets overkomt...

In zijn hoofd gaat Olivier alle opties af, maar hij kan niet meer nadenken. Zijn hoofd zit vol watten.

En dan is de inbreker alweer beneden.

‘Gevonden,’ klinkt het. Olivier hoort gerinkel en daarna een stem die goedkeurend zegt: ‘Lekker, Boaz. We gaan!’

De inbrekers lopen bij Olivier vandaan. Het zijn er twee, nu hoort hij het luid en duidelijk.

En hij heeft één naam gehoord.

Boaz.

Die naam moet hij onthouden en aan de politie vertellen.

Olivier telt de seconden in zijn hoofd. Over een paar tellen zijn ze weg en dan is hij veilig.

Hij zal zo snel mogelijk naar zijn ouders rennen en...

‘Wacht even,’ zegt de man die Boaz heet. ‘Ik moet nog even pissen.’

Wat?!

NEE!

Oliviers hand schiet naar het slot, maar hij is te laat.

De wc-deur zwaait al open.

Het is net of de wereld stilstaat.

Olivier kijkt recht in het gezicht van een jongen. Hij is jonger dan Olivier had verwacht, hij lijkt een jaar of achttien.

Een opgestroopte bivakmuts zit nog op zijn voorhoofd.

Oliviers duim glijdt van zijn zaklamp en nu ziet hij de jongen pas écht goed.

Boaz heeft bruin haar en een piercing in zijn wenkbrauw.

Hij kijkt geschrokken, maar dan knijpt hij zijn ogen tot spleetjes.

Boaz heft zijn hand op.

Nu gebeurt het. Hij zal een wapen pakken...

De schreeuw blijft in Oliviers keel steken.

Maar dan trekt Boaz in één beweging de bivakmuts over zijn gezicht. Nu ziet Olivier niet meer dan twee ogen achter de zwarte stof.

Dan legt de jongen een vinger tegen zijn lippen.

‘Geen woord,’ sist hij. ‘Begrepen?’

Dan draait hij zich om en trekt de wc-deur achter zich dicht.



HEB JE IETS GEZIEN?

Doodstil staat Olivier naast de wc.

Die Boaz heeft hem gezien.

En hij weet dat Olivier hém heeft gezien...

Wat als hij terugkomt om hem het zwijgen op te leggen?

Hij hoort alleen het tikken van de klok op de gang.

Langzaam duwt Olivier de deur open, maar de gang is leeg.

Ze zijn écht weg.

‘Pap... Mam...’

Snel doet Olivier het grote bovenlicht aan.

Het duurt even, maar dan klinkt het gemopper van zijn vader.

‘Olivier? Doe dat licht nou uit!’ Even later verschijnt pap boven aan de trap. ‘Je weet toch dat ik niet kan slapen met dat licht aan!’

‘Pap...’

‘Olivier? Wat sta je daar nou?’ Pap fronst.

‘Wat is er aan de hand?’ Mam verschijnt nu ook boven aan de trap.

Olivier zakt in elkaar. Hij schampt zijn scheenbeen langs de trap en begint te huilen.

‘Lieverd!’ Mam is binnen een paar tellen beneden.

‘Richard! Kom snel!’

Pap dendert ook de trap af. ‘Wat is er nou allemaal aan de hand?’

‘Het waren... Ik... Het is... Er...’ Oliviers keel voelt zo dik dat hij nauwelijks kan praten.

‘Wat?’ dringt pap aan.

‘Inbrekers,’ weet hij dan uit te brengen.

‘Inbrekers?’ Oliviers vader schrikt en schiet de trap weer op. Boven hoort Olivier hem de trap naar de zolder nemen.

‘Richard, denk aan de sporen,’ roept mam, maar Oliviers vader is niet meer te houden.

‘NEE!’ Er klinkt een keiharde brul. ‘Alles is weg!’

Mam krimpt een beetje ineen. Ze hurkt bij Olivier neer en slaat haar armen om hem heen.

‘O, Ollie toch, Ollie, Ollie, Ollie...’ Ze blijft dat irritante koosnaampje maar herhalen, maar gek genoeg vindt Olivier het nu niet erg.

Hij begraaft zijn gezicht zo diep mogelijk in mams shirt.

‘En...’ Pap zoekt verder op de eerste verdieping. ‘Jouw PlayStation, Olivier!’

Olivier schrikt. Is Boaz zelfs in zijn kamer geweest? Dat idee maakt hem kotsmisselijk.

‘Wacht...’ Er valt een lange stilte. En dan schreeuwt pap. De hardste schreeuw heeft hij overduidelijk voor het laatst bewaard.

‘Wat is er?’ Mam laat Olivier los. ‘Richard?’

‘Mijn horloge,’ klinkt het dan.

Olivier schrikt. Waarom heeft hij daar nog niet aan gedacht?

Simpel, omdat het in de kluis ligt.

Altijd.

Boaz kan die code onmogelijk hebben, toch?

‘Richard!’

Zijn vader verschijnt boven aan de trap. Zijn gezicht is lijkbleek.

‘Hoe kan dat nou?’ Mam steekt haar handen naar hem uit.

Pap komt naar beneden, maar loopt langs mam heen. Hij lijkt wel verdoofd.

Olivier kijkt naar paps pols. Zolang hij zich kan herinneren heeft pap zijn horloge om. Elke avond bergt pap het op in een kluis in zijn werkkamer. Het is een soort ritueel, waar Olivier als kind ademloos naar kon kijken.

Hij wist al van jongs af aan dat het horloge heel belangrijk voor zijn vader was.

Hij durfde er amper naar te kijken, alsof het daar alleen al van zou kunnen breken...

‘Hadden ze de code van je kluis?’

‘Natuurlijk niet.’ Pap draait zich om. Er flitst iets van woede door zijn ogen en hij hurkt bij Olivier neer.

‘Heb je iets gezien, jongen? Geef me iets, een detail. Hebben ze iets gezegd? Heb je namen gehoord?’

‘Ik...’ Olivier denkt aan Boaz. Aan zijn donkere ogen, de dreigende toon in zijn stem.

‘Nou?’ Pap pakt hem bij de schouders en schudt hem ruw heen en weer. ‘Olivier, je moet toch *iets* hebben gehoord? Waarom heb je me niet wakker gemaakt? Dan had ik ze tegen kunnen houden!’

‘Richard, doe normaal.’ Mam trekt zijn vader weg. ‘Je snapt toch dat hij doodsbang was? We hebben geluk dat er verder niets is gebeurd! Wat wij nu moeten doen, is de politie bellen!’

‘De *politie*?’ Pap springt op. Het lijkt wel of dat ene woord een bom doet ontploffen. ‘Alsof die iets gaan doen!’

‘We moeten wel, we moeten aangifte doen.’

‘We bellen niet!’ Paps blik verhardt. Even is Olivier bang dat hij mam een klap zal verkopen. Eerlijk gezegd is hij daar sinds de overval al bang voor.

De overval die een paar maanden geleden álles verpestte.

Pap was daarna compleet veranderd.

Hij had ineens een kort lontje, terwijl hij eerder juist veel geduld had.

Niets was meer goed.

Hun huis was niet goed.

Hun stad was niet goed.

Volgens pap moesten ze weg, ver weg. Naar een nieuwe woonplaats, aan de andere kant van het land.

Volgens hem zou dat alles oplossen.

Maar er veranderde niets.

Pap bleef even opgefokt, chagrijnig en kortaf.

En nu is er ingebroken...

‘Richard, luister. Ik snap dat je geen vertrouwen meer hebt in de politie, maar toch ga ik bellen.’

Olivier durft nauwelijks naar zijn ouders te kijken, die als twee leeuwen tegenover elkaar staan.

Het blijft even stil, maar dan draait pap zich om.

‘Prima, bel maar! Maar dan ga ik weg.’

‘Je gaat *weg*?’ Mams stem schiet een octaaf omhoog. ‘Waarheen?’

‘Naar buiten.’ Pap grist zijn jas van de kapstok en trekt de achterdeur open. ‘Ik wil niets meer met de politie te maken hebben.’

Olivier zit aan de keukentafel. Hij is nog niet naar boven geweest.

Hij wil niet weten wat voor chaos Boaz in zijn kamer heeft achtergelaten.

Pap zei dat zijn PlayStation weg is, maar dat is niet het ergste. Het idee dat een vreemde zijn kamer overhoop heeft gehaald, is nog veel erger.

Wat als hij nog in zijn bed had gelegen? Was hij dan wakker geworden?

‘De politie komt eraan.’ Mam komt met haar telefoon in de hand de keuken in. ‘Je vader komt zo ook wel terug.’

‘Denk je?’

Olivier denkt aan het gestolen horloge. Misschien komt pap er wel nooit meer overheen.

Mam zet thee en schudt een rol koekjes leeg op een bordje.

‘Dit doet hem te veel denken aan de overval,’ zegt ze. ‘Alle pijn komt weer naar boven. Maar je vader is sterk, dat weet je.’

Dat weet Olivier zeker. Hij heeft de beelden van de bewakingscamera’s mogen zien, samen met mam.

Daar zag hij in zwart-wit precies wat er gebeurde.

Hij heeft er zelfs nachtmerries van gehad. Dat heeft hij zijn ouders nooit verteld.

Pap had het al zwaar genoeg met het onderzoek, omdat ze elke keer opnieuw wilden horen wat er precies gebeurd was.

‘Ik lijk wel een verdachte,’ had pap geroepen. ‘Laat ze die criminelen zoeken in plaats van mij elke keer te ondervragen!’

Daarna belde hij elke dag met de politie of er al nieuws was, maar uiteindelijk kwam het onderzoek vast te zitten. Ze vertelden pap dat ze zich op nieuwe zaken moesten gaan richten...

Zijn vader werd gek. De daders kwamen ongestraft weg met de diefstal, de helft van de winkel was leeggeroofd en voor zijn gevoel kon het niemand iets schelen.

Mam legt een hand op zijn arm. ‘Ollie... Heb je echt niets gezien van de inbrekers?’

Olivier voelt het bloed naar zijn gezicht stijgen. Als hij nu iets zegt, kan hij helpen. Dit keer kunnen de daders wél gevonden worden!

Maar dan hoort hij de stem van Boaz weer in zijn hoofd. *Geen woord. Begrepen?*

Als hij nu de waarheid zegt, komt Boaz erachter dat Olivier zijn mond niet heeft gehouden.

Hij zal hooguit een paar maanden celstraf krijgen voor inbraak en dan is hij weer op vrije voeten. Wat als hij dan wraak neemt?

‘Nee...’ zegt Olivier. ‘Ik heb niets gezien.’

Mam trekt haar hand weer terug. ‘Weet je wat? Je

kunt vandaag wel een dagje thuisblijven. Van school, bedoel ik. Dan kun je een beetje bijkomen van alles. Ik zal straks wel even bellen.'

Olivier schaamt zich. Mam moest eens weten hoe glashard hij net tegen haar heeft gelogen.

'Nee, dat hoeft niet,' zegt hij snel. 'Ik wil juist naar school.'

Hij moet er niet aan denken om de hele dag thuis te blijven. Als pap terug is, wil hij er niet bij zijn. Want het is zijn schuld dat het horloge weg is. Zijn vader had gelijk, hij had alarm moeten slaan, hij had iets moeten doen! Maar in plaats daarvan verstijfde hij alleen maar... Wat is hij voor een loser?

'Weet je dat zeker?'

Olivier knikt. 'Ik wil mee met de survivaltocht.'

'Is dat vandaag? In het Stormbos?'

Olivier knikt.

'Ik wil wel dat je goed oplet.' Mam neemt een slok van haar thee. 'Ik heb rare verhalen gehoord over die plek...'

'Wat voor verhalen?'

Plotseling galmt de bel door het huis. Olivier schrikt.

Is het Boaz, die terugkomt voor hém?

'Het is de politie,' zegt mam. Ze blijft even naar hem kijken. Heeft ze door dat hij iets voor haar achterhoudt?

'D-Dat weet ik,' zegt Olivier snel.

'Ik ga opendoen.' Mam staat op. 'Het komt goed, lieverd.'



28 MILJOEN

Olivier racet de straat uit.

Hij heeft gelogen tegen de politie...

Hoe kan hij zo stom zijn?

Maar toen ze vroegen of hij iets had gezien, zag hij Boaz' gezicht weer voor zich. Zijn ogen leken wel kogels, die hij elk moment kon afschieten.

Olivier slaat rechts af en kijkt om zich heen. Waar zou pap toch zijn? Hij was er nog steeds niet toen hij net wegging.

Mam heeft hem een paar keer gebeld, maar hij neemt niet op.

Zou hij bij opa's graf zijn? Een week na de overval was pap ook weggelopen en uiteindelijk vond mam hem daar terug. Ze wist dat hij bij zijn vader was. Pap praat niet vaak over opa, maar Olivier weet dat zijn vader heel belangrijk voor hem was. Het horloge was zijn laatste cadeau aan hem, vlak daarna overleed hij.

Olivier steekt vlak voor een grote tractor over. Hij hoort piepende remmen en ziet dat de man achter het stuur een boos gebaar naar hem maakt, maar hij fietst zonder reactie verder.

Waar is hij mee bezig?

Hij heeft belangrijke informatie die de politie nodig heeft: een naam, en hij weet precies hoe Boaz eruitziet. Waarom heeft hij zijn mond gehouden?

Door hem wordt paps horloge misschien wel nooit meer teruggevonden.

Olivier knijpt in het stuur. Wat is hij voor een slappeling?

Alleen maar door die Boaz?

Boaz...

Tegen de politie kan Olivier niet meer eerlijk zijn, maar misschien kan hij Boaz – en daarmee het horloge – op eigen houtje vinden?

Olivier remt af en grist zijn telefoon uit zijn zak. Op Google typt hij 'Boaz' in en hij schrikt.

Het zijn meer dan 28 miljoen resultaten...

Logisch, want alleen op zijn school zitten er al twee leerlingen met die naam!

Misschien helpt het als hij de naam van hun dorp erbij zet?

Maar nee, ook dan komt er niets bruikbaars uit.

De tractor rijdt hem voorbij, maar Olivier merkt het nauwelijks. Hij zit aan zijn scherm vastgeplakt.

Olivier probeert van alles, maar ook 'Boaz + wenkbrauwpiercing' en 'Boaz + inbraak' levert niets op.

Het is zoeken naar een speld in een hooiberg.

Hij zal deze jongen echt nooit vinden...

Dan trilt zijn telefoon en Olivier ziet een berichtje van zijn moeder.

Mam:

Je vader is weer thuis. Alles komt goed.

Veel plezier vandaag.

Olivier haalt opgelucht adem. Gelukkig, pap is er weer.

Maar hoe vaker mam blijft zeggen dat alles goedkomt, des te minder Olivier het gelooft.

Dat zei ze tenslotte na de overval ook de hele tijd.

En het kwam niet goed, het werd alleen maar erger...

Olivier klikt op mams profielfoto. Het is een foto van hun drieën, vorig jaar zomer.

Pap had op de eerste dag van de zomervakantie als verrassing een busje gehuurd, zo'n oude Volkswagen-camper, waar Olivier al jaren van droomde.

Hij wist niet wat hij zag toen pap dat ding voor de deur parkeerde!

Die middag vertrokken ze naar Italië, het was de leukste vakantie ooit! Mam lag op het strand met een boek en Olivier ging samen met pap langs alle oude dorpjes in de omgeving.

Iedereen wilde op de foto met hun antieke busje en Olivier voelde zich net een beroemdheid.

Vlak daarna, toen ze weer thuis waren, werd de juwelierszaak overvallen...

Olivier voelt een steek in zijn buik en zet zijn telefoon op niet-storen.

Hij wil niets meer horen van thuis, zeker niet als mam blijft doen alsof alles wel goedkomt...